

ΠΑΛΛΑΙΚΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗΣ

Μένιος Τασιόπουλος
(Δημοσιογράφος, Πολιτικός Αναλυτής)

Copyright: Εφημερίδα “Επένδυση” (7 Φεβρουαρίου 2015) – Publication date on RIEAS (www.rieas.gr) web site on 08/02/2015.

Οι Έλληνες στις 25 Ιανουαρίου κατά πλειοψηφία αλλά και με πεποίθηση ψήφισαν απέναντι στον φόβο, την εθελοδοουλία, την αυτοταπείνωση, τον εξανδραποδισμό. Ψήφισαν με μαεστρία θα μπορούσαμε να πούμε προκρίνοντας την συμμαχία κομμάτων που αποτελούν σήμερα την κυβέρνηση της χώρας και την πλειοψηφία στο νέο εθνικό Κοινοβούλιο. Η νέα κυβέρνηση αποτελούμενη από ένα κόμμα της αντισυστημικής και αντιμνημονιακής Αριστεράς τον ΣΥΡΙΖΑ, που έδειξε την πρόθεση και τη τόλμη να διεκδικήσει την διακυβέρνηση της χώρας και ένα κόμμα της αντιμνημονιακής Δεξιάς τους ANEΛ που δεν δέχθηκαν την υπογραφή του συμφώνου κατοχής από τους δανειστές ή καλύτερα την Γερμανική ηγεμονία το 2011 και αποσπάστηκαν οι περισσότεροι από την Ν.Δ, αποτελεί από μόνη της ένα εθνικό και λαϊκό μέτωπο, με κυρίαρχη διεκδίκηση την αξιοπρεπή και βιώσιμη παραμονή της χώρας εντός της νομισματικής ένωσης της Ευρώπης. Αλλά από τη πλευρά των Ελλήνων και όχι των ξένων.

Το σύστημα της ενσωμάτωσης στο τάχα Ευρωπαϊκό έθνος, με παράλληλη απεθνικοποίηση μέσω πληθειοποίησης των Ελλήνων, τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και στον διεθνή περίγυρο είχε υπολογίσει ότι θα κατορθώσει να ελέγξει τις εξελίξεις, παρά την κυριαρχία ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές μέσω της συγκυβέρνησης με το συστημικό ΠΟΤΑΜΙ. Το νεόδημο πολιτικό κίνημα Θεοδωράκη θα αποτελούσε μια «γείωση» στα τετελεσμένα που οι προηγούμενες κυβερνήσεις του δικομματισμού, της ολιγαρχίας της διαπλοκής και του «ευρωπαϊκού μονόδρομου» είχαν συνυπογράψει με το Διευθυντήριο της Ευρώπης καλύπτοντας την απουσία υπογραφής Τσίπρα, ως επόμενου πρωθυπουργού, στις περίφημες «δεσμεύσεις» της Ελλάδας.

Η ψήφος όμως των Ελλήνων με την είσοδο των ANEΛ στο νέο Κοινοβούλιο προφανώς ως «αναγκαίο καλό», όπως και το κυρίαρχο προεκλογικό τους σύνθημα, απέτρεψε και αυτήν την εξέλιξη δίδοντας την ευχέρεια της δεδομένης πλέον κυβέρνησης συνασπισμού να ακολουθήσει την στρατηγική υλοποίησης των προεκλογικών εξαγγελιών.

Το σοκ για το σύστημα εναρμόνισης των εθνών και των λαών στην «φωτισμένη δεσποτεία» του Γερμανικού μεγαλοιδεατισμού, που στην ουσία μέσω των Συμφώνων Σταθερότητας του ευρώ έχει

ακυρώσει την δημοκρατική λειτουργία στις χώρες- μέλη της ευρωζώνης, πετυχαίνοντας αυτό που δεν κατόρθωσε με δύο Παγκόσμιους Πολέμους υπήρξε τρομακτικό. Πολύ περισσότερο με την εμφάνιση των ΗΠΑ να επιτρέπουν χειρισμούς, με δηλώσεις και τοποθετήσεις σε υψηλότατο επίπεδο του προέδρου Μπαράκ Ομπάμα, της νέας Ελληνικής κυβέρνησης για το τέλος της λιτότητας .

Σε ελάχιστο χρόνο φυσικά το Βερολίνο άσκησε την ασφυκτική επιρροή του στο Παρίσι, την Ρώμη και την ΕΚΤ, αποφεύγοντας τις «κακοτοπιές» του Λονδίνου, με τελική εξέλιξη το δραματικό βράδυ της προηγούμενης Τετάρτης με την αιφνιδιαστική απόφαση ψυχολογικής πίεσης της ΕΚΤ να μην αγοράζει ως εγγυήσεις ελληνικά ομόλογα και τις θρασυτάτες δηλώσεις της υπουργού Άμυνας της Γερμανίας, όχι μόνον προς την Αθήνα αλλά προπάντων την Ουάσιγκτον για ενδεχόμενο εξόδου της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ. Ακολούθησε η πρώτη συνάντηση Σόμπλε- Βαρουφάκη όπου συμφώνησαν ότι θα υπάρξει διαπραγμάτευση.

Η ψήφος των Ελλήνων δεν θα είναι επαρκής για να φέρει το ζητούμενο τελικό αποτέλεσμα για την εποχή μετά τα Μνημόνια εφόσον η κυβέρνηση δεν εξοπλισθεί σε δύο μέτωπα. Το ένα εναπόκειται στην ίδια και είναι η επιλογή συγκρότησης εθνικής διαπραγματευτικής Επιτροπής με τη συμμετοχή των υπόλοιπων κομμάτων και ειδικών ώστε η Ελλάδα να παρουσιάζεται σε εθνικό επίπεδο με τους πιστωτές και το Διευθυντήριο του ευρώ , ενισχύοντας το κύρος της. Το δεύτερο ανήκει στους πολίτες που θα πρέπει με παλλαϊκά συλλαλητήρια τις κρίσιμες ημερομηνίες, ειδικά κατά την διάρκεια της Συνόδου Κορυφής, να δώσουν στα διεθνή μίντια το ενδιαφέρον των οποίων μονοπωλεί το ελληνικό θρίλερ, το μήνυμα ενός λαού που υποστηρίζει ενεργά το δικαίωμα του στη Δημοκρατία, τη ευημερία και την ανάπτυξη. Ο όγκος τέτοιων διαδηλώσεων θα πρέπει να είναι ιστορικός επηρεάζοντας και τους υπόλοιπους λαούς της Ευρώπης και όχι μόνον..

Ο αείμνηστος πολιτικός φιλόσοφος Κ. Παπαιωάννου στο περίφημο πόνημα του « Μάζα και εξουσία» σημειώνει κάτι που σήμερα δείχνει απολύτως επίκαιρο. Οι λαοί μπορεί να έχουν δύο ρόλους. Να είναι παθητική μάζα ψηφοφόρων αλλά και σε κάποιες περιπτώσεις «υποκείμενο της Ιστορίας». Οι Έλληνες οφείλουν πρώτα στον εαυτό τους να είναι το δεύτερο...